

Arrest

nr. 177 472 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische vrouw te zijn van Arabische origine en met de Irakese nationaliteit. U bent geboren op (...) in Bagdad. U groeide op met uw vader T. A. A. D. (...), moeder B. I. A. (...), zus A. (...) en broer Ak. (...) in jullie woning in Bagdad, wijk Hay Al Moulimeen. In oktober 2012 ontmoette u een sjiitische marktkramer, H. A. A. A. Y. (...). Na een korte verkering kwam hij uw vader om uw hand vragen, hetgeen die laatste weigerde. U besliste om toch te trouwen en verliet het ouderlijke huis op 7 november 2012. Na uw huwelijk op 8 november 2012 trok u in bij uw man, zijn moeder en zus in wijk Saidiya. In die periode begon uw broer u telefonisch te bedreigen en eiste hij dat u uw man zou verlaten, anders zou hij jullie vermoorden. U en uw man achtten het onnodig om iets aan de bedreigingen te proberen doen, omdat uw broer u toch niet kon bereiken. Omdat de bedreigingen aanhielden,

veranderde de houding van uw schoonfamilie ten opzichte van u. Hoewel zij eerst een goede band hadden met u, begonnen zij zich van u af te keren. Pogingen van uw man om de relatie te verbeteren, haalden niets uit, en half 2013 verhuisde u met uw man naar de wijk Al Azamiya, een soennitische wijk. U beviel er van jullie zoontje I. H. A. A. Y. (...) op 21 oktober 2013. In Azamiya werd uw man als sjiit niet aanvaard en andere wijkbewoners begonnen hem te beconcurreren. Na een verblijf van ongeveer zes maanden in Al Azamiya verhuisden jullie begin 2014 naar Al Mashtal. Heel die tijd bleef uw broer u telefonisch lastigvallen. Hij bedreigde uw leven, dat van uw man en dat van uw zoon. Op gegeven moment kwamen u en uw man toevallig uw broer tegen aan de verkeerslichten terwijl jullie in de auto zaten. Een drietal dagen later werd jullie auto gestolen, en nog eens drie dagen later werd jullie wagen uitgebrand teruggevonden met een dreigbrief erop. U bent ervan overtuigd dat uw broer daarachter zit. Op 22 juli 2015 werd uw man bij zijn marktkraam ontvoerd door drie of vier mannen, die aan uw collega's vroegen wat uw adres was, omdat ze ook achter u en uw zoon aanzaten. Dat hoorde u van collega's en vrienden van uw man die getuige waren van de ontvoering. Toen u na de ontvoering uw zus op de hoogte bracht van de gebeurtenissen, bleek dat zij er al van wist omdat er in uw ouderlijke huis over gesproken was. U bent ervan overtuigd dat uw broer zijn kennissen van al-Hashd al-Shaabie de opdracht gegeven heeft om uw man te ontvoeren en te vermoorden. U vreesde verder dat uw schoonfamilie uw zoon zou opeisen. U verliet Irak op 2 oktober 2015 en arriveerde in België op 20 oktober 2015. U vroeg asiel aan op 21 oktober 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele huwelijksakte en een persoonlijke brief van uw zus.

B. Motivering

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

In de eerste plaats bent u er niet in geslaagd de door u aangehaalde problemen met uw familie in het algemeen en de vervolging door uw broer in het bijzonder aannemelijk te maken.

Voorafgaand dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt dat uw verklaringen over de ontvoering van en de moord op uw man kan staven. Uw huwelijksakte bevestigt enkel dat u inderdaad gehuwd was, hetgeen hier niet in twijfel getrokken wordt. U slaagde er niet in een overlijdensakte voor te leggen, noch enig identiteitsdocument van uw echtgenoot of zoon. Bijgevolg hangt de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten uitsluitend van uw verklaringen af, waarvan dan ook mag verwacht worden dat deze gedetailleerd, logisch en coherent zijn. Dit is echter geenszins het geval.

Zo werden er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld inzake de door u aangehaalde problemen met uw familie.

U verklaarde in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat uw man ontvoerd was door onbekenden en dat daar nooit "enige verwittiging, aanleiding of reden" voor is geweest (Vragenlijst 3.5). Dat spreekt u compleet tegen tijdens uw beide gehoren op het CGVS: u verklaart dat de ontvoering van uw man georganiseerd is door uw familie, meer bepaald uw broer (CGVS I p. 8), dat u en uw man al sedert uw huwelijk eind 2012 door uw broer telefonisch bedreigd werden (CGVS I p. 6 en 9) en dat hij de auto van uw man in brand heeft gestoken toen u net in Al Mashtal woonde, begin 2014 (CGVS I p. 11). U beweert dat uw broer u na de ontvoering een bedreiging gestuurd heeft, dat uw leven en het leven van uw zoon in gevaar is (CGVS I p. 7). U zegt dat uw zus u een week na de ontvoering verteld heeft dat zij vooraf wist van het plan om uw man te ontvoeren, omdat daar in uw ouderlijke huis over gesproken was (CGVS I p.8). Bovendien weet u plots zelfs te vertellen welke organisatie de ontvoering uitgevoerd heeft in opdracht van uw broer: dat zou de organisatie al-Hashd al-Shaabie zijn (CGVS I p.13). Het feit dat u plots wél cruciale informatie over de ontvoering van uw man weet te produceren die u op het moment van uw gehoor bij de DVZ nog niet kende, komt zeer bevreemdend over, temeer omdat u beweert dat u enkel met uw zus nog af en toe contact heeft (CGVS I p.3-4), en dat niemand u details kan of wil vertellen over wat er met uw man gebeurd is (CGVS II p.5). Wanneer u met dat feit geconfronteerd wordt, antwoordt u eerst dat u goed nagedacht heeft over uw problemen en de ideeën samengelegd heeft en dat u daardoor tot de conclusie gekomen bent dat uw broer de kern van uw problemen vormt, vervolgens beweert u dat u het op de DVZ wél over de familiale problemen gehad heeft, om uiteindelijk te zeggen dat u niet weet waarom u het niet gezegd heeft, en toe te geven dat het "uw eigen fout" is (CGVS I p.14). U probeert in één adem liefst drie sterk verschillende verklaringen te geven voor het eigenaardige feit dat u plots wel kernelementen over de ontvoering van uw man kent, hetgeen uw geloofwaardigheid geen kracht bijzet, wel integendeel.

Voorts spreekt u zichzelf ernstig tegen over de omstandigheden van de ontvoering van uw man, hetgeen ook doet twijfelen of deze überhaupt wel plaatsgevonden heeft. Volgens uw verklaringen in de

vragenlijst van het CGVS werd u na de ontvoering opgebeld door A. (...), een vriend van uw man, die zelf door de ontvoerders was opgebeld en u doorgaf dat zij u en uw zoon in dat telefoongesprek hadden bedreigd met ontvoering of moord (Vragenlijst 3.5). U vermeldt zelf niets meer over A. (...) tijdens uw gehoor op het CGVS, maar beweert dat u de dag na de ontvoering zelf naar de vrienden van uw man toegegaan bent en dat zij het waren die u gewaarschuwd hebben voor de ontvoerders, omdat die tijdens de ontvoering naar uw adres zouden hebben gevraagd (CGVS I p.6-7). Wanneer u expliciet naar A. (...) gevraagd wordt, zegt u dat ook hij een getuige was van de ontvoering. U beweert dat hij ver genoeg van het gebeuren verwijderd was om niet door de ontvoerders opgemerkt te worden, maar dat hij wel wist dat ze naar uw adres gevraagd hebben. Daarom belde hij u na enkele dagen op om u te waarschuwen (CGVS p.12-13). Wanneer u gevraagd wordt om te verklaren waarom u nu zegt dat A. (...) getuige was van de ontvoering, terwijl u in de vragenlijst stelde dat hij opgebeld was door de ontvoerders, zegt u dat de tolk op DVZ uw verhaal verkeerd vertaald heeft. U ontkent dat uw verklaringen aan u voorgelezen zijn in het Arabisch en dat u ze ondertekend heeft (CGVS II p. 3). Uw handtekening onder uw verklaringen bewijst het tegendeel. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, verandert u uw verhaal en zegt u dat u wel getekend heeft, maar dat uw verklaringen niet aan u zijn voorgelezen. (CGVS II p.3) Uw uitvlucht over de fouten van de tolk wordt ongeloofwaardig geacht en verklaart geenszins het ernstige verschil in uw beide verklaringen over A. (...).

Er rijzen eveneens ernstige twijfels bij uw bewering dat de ontvoerders aan de collega's van uw echtgenoot naar uw adres zouden gevraagd hebben. U beweert zoals hierboven beschreven immers dat uw familie de opdracht tot de ontvoering zou gegeven hebben, en u beweert ook dat uw familie wist waar u op dat moment woonde (CGVS I p. 11). In dat geval houdt het geen steek dat de ontvoerders nog zouden moeten vragen naar uw adres, gezien uw familie hen dat als opdrachtgever gemakkelijk had kunnen vertellen.

Ook het incident waarbij uw broer de wagen van uw echtgenoot in brand gestoken zou hebben, komt weinig overtuigend over. Ten eerste spreekt u zichzelf tegen door eerst te beweren dat de auto verbrand werd teruggevonden in uw woonplaats twee dagen nadat u uw broer toevallig was tegengekomen aan de stoplichten (CGVS I p. 11), terwijl u later spontaan verklaart dat de wagen gestolen werd twee à drie dagen nadat u uw broer tegenkwam, en dat de wagen nog eens een paar dagen later verbrand teruggevonden werd (CGVS II p. 4). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, werpt u enkel tegen dat u zich niet goed kan herinneren wanneer het precies gebeurd is en begint u een uitleg over waar de auto precies is gevonden (CGVS II p.4). Het feit dat u het zich niet helemaal zou herinneren, verklaart niet waarom u eerst beweert dat de incidenten plaatsvonden in een periode van twee dagen, en dat u dat daarna aanpast naar een periode van ongeveer een week, zeker aangezien u het zelf bent die beide keren ongevraagd en uit eigen beweging het tijdsverloop beschrijft. Als u zich niet herinnert wat wanneer gebeurd is, zou men logischerwijze verwachten dat u niet zelf spontaan zulke precieze tijdsindicaties zou vermelden. Ten tweede komt het onlogisch over dat de daders de auto eerst zouden stelen om hem vervolgens terug te brengen naar dezelfde plaats en hem daar te laten uitbranden (CGVS II p.4). Het kan dan bovendien niet anders dat de vandalen gewacht hebben tot de wagen helemaal was uitgebrand om er een dreigbrief op te leggen, die anders immers mee in de vlammen zou opgaan. Ook dat komt niet waarschijnlijk over. Ook eigenaardig is het feit dat uw familie zeker sedert begin 2014, toen de autobrand plaatsvond, op de hoogte was van waar u en uw echtgenoot woonden, dat jullie na de brand anderhalf jaar lang zonder problemen op die plaats zijn kunnen blijven wonen, en dat in juli 2015 dan plots een ontvoering plaatsvindt. Als de problemen met uw familie echt zo ernstig waren als u het beschrijft, met herhaaldelijke doodsb bedreigingen en vandalisme van uw wagen, zou men redelijkerwijze verwachten dat zij geen anderhalf jaar wachten om een volgende actie te ondernemen, zeker als ze uw woonplaats kennen. Wanneer u gevraagd wordt waarom zij nu pas harde actie ondernamen tegen u en uw man, geeft u enkel een ontwijkend antwoord waarin u nogmaals beschrijft op welke manier uw familie u bedreigd heeft (CGVS I p.10).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u gedrag heeft vertoond dat niet in overeenstemming is met de vervolgingsvrees die u beweert te hebben. U koos ervoor om met uw man naar Al Mashtal te verhuizen in 2014, na al meer dan een jaar van ernstige bedreigingen door uw broer. Die wijk ligt evenwel ook volgens uw eigen verklaringen vlak bij Hay Al Moualimeen, de wijk waar uw ouders, broer en zus nog altijd wonen (CGVS I p.11). Wanneer u gevraagd wordt waarom u ervoor koos om dichterbij uw vervolgers te gaan wonen, zegt u dat budgettaire redenen daarvoor de doorslag hebben gegeven. Nochtans zou men logischerwijze mogen verwachten dat het veiligstellen van uw levens en dat van uw zoon prioritair zou zijn aan het budget, zeker aangezien u zegt dat uw man zich sedert jullie een kind hadden wel zorgen begon te maken wegens de bedreigingen (CGVS II p.10). Bovendien had uw man zich tevoren altijd gerustgesteld vanuit het idee dat uw familie jullie toch niets kon maken, gezien ze zo ver weg woonden (CGVS II p.10). Dat hij dan, eens hij echt bezorgd begon te worden, juist beslist om wél dicht bij uw familie te gaan wonen, is weinig aannemelijk.

Ten slotte blijft u ook vaag wanneer u het hebt over het ontstaan van de problemen met uw familie. Zo blijft u erg op de vlakte wanneer u gevraagd wordt naar het begin van uw relatie met uw man en de problemen die toen ontstonden met uw familie. U beperkt zich immers tot korte en algemene antwoorden wanneer u gevraagd wordt waarom uw familie zo tegen sjiieten gekant is. Gevraagd waaruit de anti-sjiitische houding van uw ouders bleek, zegt u dat dat bleek uit de gesprekken die thuis gevoerd werden. Wat tijdens die gesprekken dan wel gezegd werd, is volgens u gewoon “dat wij niet van sjiieten houden”. Uw ouders zouden op gegeven moment elk contact met sjiieten verbroken hebben. De aanleiding zou eenvoudigweg de algemene toestand in Irak zijn, “de sjiieten tegen de soennieten en de soennieten tegen de sjiieten”. Die wel heel erg vage uitleg herhaalt u woordelijk wanneer u om meer uitleg wordt gevraagd hetgeen uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede komt (CGVS II p.5).

Uit de verzameling van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de problemen die u beweert gekend te hebben met uw familie niet geloofwaardig heeft kunnen maken, hoewel zij de essentie van uw relaas blijken te vormen.

Evenmin komt u overtuigend over als het gaat over de slechte relatie die u met uw schoonfamilie heeft. Vooreerst blijkt dat de problemen met uw schoonfamilie rechtstreeks voortvloeien uit de problemen met uw familie: het zijn de bedreigingen van uw familie die ervoor zorgden dat uw schoonfamilie zich tegen u begon te keren (CGVS II p.7). De problemen met uw eigen familie blijken evenwel niet geloofwaardig te zijn, hetgeen bijgevolg ernstige vraagtekens zet bij de geloofwaardigheid van de problemen met uw schoonfamilie die u aanhaalt. U spreekt zichzelf bovendien tegen wanneer het gaat over de relatie met uw schoonfamilie. U beweert tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw familie uw sjiitische echtgenoot geweigerd heeft omdat hij van een andere strekking is, en dat zijn ouders ook u geweigerd hebben omdat u van een andere strekking bent (CGVS I p. 3). Op uw tweede gehoor op het CGVS daarentegen beweert u dat uw schoonfamilie aanvankelijk hoegenaamd geen probleem met u had en dat zij geen probleem hebben met soennieten in het algemeen, maar dat de relatie met uw schoonfamilie pas vertroebelde toen de bedreigingen die van uw broer uitgingen aanhielden (CGVS II p.7). Het feit dat u twee tegenovergestelde versies geeft over de houding van uw schoonfamilie ten opzichte van u als soennitische vrouw, doet ernstig twifelen aan het bestaan van de problemen die u inroept.

Ten slotte werden tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende de plaatsen waar u in Irak heeft gewoond en meer bepaald de periodes dat u bij uw ouders en bij uw schoonouders zou hebben geleefd. U beweerde op de DVZ dat u in 2014 in Saidiya bij uw schoonfamilie gewoond had (DVZ verklaringen 10) terwijl u tijdens het gehoor stelde dat u in 2012 daar heeft gewoond (CGVS I p.9). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, werpt u enkel tegen dat u dezelfde datum en dezelfde plaatsen genoemd heeft als op de DVZ (CGVS I p.14), hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is. U verklaarde op de DVZ dat u de laatste 5 à 6 maanden voor vertrek in Hay Al Moulimeen gewoond heeft, terwijl u op het CGVS verklaart dat u van begin 2014 tot uw vertrek in Al Mashtal woonde. U maakte op de DVZ bovendien geen melding van het feit dat u in Al Azamiya en in Al Mashtal gewoond heeft (DVZ verklaringen 10, CGVS I p.9). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, beweert u stellig dat u die plaatsen wél vermeld heeft, en begint u een uitleg over het niet kennen van exacte data, hetgeen naast de kwestie is (CGVS I p.14). Daarnaast verklaart u aanvankelijk dat u vier dagen voor uw huwelijk wegging uit uw ouderlijke woning (CGVS I p.9). Later zegt u dat u pas één dag voor uw huwelijk het huis van uw ouders verliet, op 7 november 2012 (CGVS II p.6). Gezien het uw huwelijk betreft, dat bovendien buiten de wil van uw ouders om plaatsvond en dus behoorlijke spanning en stress met zich moet hebben meegebracht, zou redelijkerwijze verwacht mogen worden dat u zich iets beter herinnert wanneer u uw ouders heeft verlaten. Uit de verklaringen die u op de DVZ heeft afgelegd blijkt overigens dat u tot 2014 in uw ouderlijk huis zou hebben gewoond hetgeen totaal niet in overeenstemming kan worden gebracht met de vervolgingsvrees die u aanhaalt (DVZ verklaringen 10). Daar de periode rond en na uw huwelijk een precaire periode in uw relaas betreft, kan dan ook verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt betreffende de plaatsen waar u (en uw man) hebben verbleven hetgeen geenszins het geval is.

Gezien u geen duidelijk beeld hebt gegeven van uw ervaringen met uw familie en met uw schoonfamilie en u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u wel degelijk een moeizame en problematische relatie met hen hebt, en gezien u ook geen zicht geeft op wat er precies met uw echtgenoot gebeurd is, dient te worden besloten dat u uw vrees dat uw schoonfamilie uw kind van u zou afnemen niet aannemelijk hebt gemaakt noch het feit dat u door uw familie wordt vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, zie COI bron 1) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog

steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt wijzigen deze appreciatie niet. Uw nationaliteitsbewijs doet niet meer dan uw nationaliteit bewijzen en uw huwelijksakte toont enkel aan dat u en uw man gehuwd waren, maar die feiten worden ook helemaal niet in twijfel getrokken. Aan de handgeschreven brief van uw zus over haar pogingen om aan de overlijdensakte van uw man te geraken, kan ook geen bewijskracht toegedicht worden gezien het sterk subjectieve karakter ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van de verschillende door verwerende partij gedane vaststellingen die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas – zij stelt in Irak problemen te kennen met haar familie omdat zij niet akkoord gaat met haar sjiitische huwelijkspartner en ook een slechte relatie te hebben met haar schoonfamilie – te weerleggen. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het op een summiere wijze opnieuw weergeven van het door haar voorgehouden asielrelaas, doch wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst verder nog op haar profiel van alleenstaande vrouw, stellende dat zij, gelet op haar problemen met haar familie en schoonfamilie, in Irak niemand heeft waarbij zij terecht kan. Zij verwijst tevens naar het Nederlandse Ambtsbericht d.d. april 2015 betreffende de veiligheidssituatie in Irak (bijlage 18 van het verzoekschrift) en een internationaal rapport d.d. 26 januari 2016, waaruit de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in Irak blijkt.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat verzoekende partij de door haar beweerde problemen met haar familie en schoonfamilie op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt. Ook de ontvoering van haar man heeft zij op geen enkele manier aangetoond. Gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar situatie in haar land van herkomst voorafgaand aan haar vertrek naar België, biedt verzoekende partij dan ook geen zicht op de werkelijke situatie waarin zij zich bevindt, en meer bepaald of zij inderdaad het profiel heeft van een alleenstaande vrouw die niet kan rekenen op de hulp van haar familie, waardoor verzoekende partij het de asielinstanties niet toelaat een correcte beoordeling hieromtrent te maken. Hoe dan ook merkt de Raad tevens op dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in Irak voor (alleenstaande) vrouwen is daartoe niet voldoende.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat soennitische burgers in Bagdad een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld vanwege de sjiitische milities en desbetreffend verwijst naar verschillende internetartikels die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 5-12 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonbaar en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas – zij houdt voor problemen gekend te hebben omwille van haar relatie met een sjiit – geen enkel geloof kan worden gehecht en zij uitdrukkelijk aangeeft nooit andere problemen te hebben gehad dan deze met haar familie (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 13)

2.2.6. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat zij van de Iraakse overheid in geen geval hulp kan verwachten, waarbij zij verwijst naar het rapport "*Iraq: Overview of corruption and anti-corruption*" van *Transparency International* d.d. 20 maart 2015 (bijlage 19 van het verzoekschrift), wijst de Raad er nogmaals op dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Iraakse overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Zij betoogt tevens dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande gebaseerd heeft – die dateert van 6 oktober 2015 – allermindst up-to-date is en verwijst desbetreffend naar het arrest nr. 165 615 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 (bijlage 4 van het verzoekschrift) waar geoordeeld werd dat de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad gedateerd was. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad neerlegt. Uit deze informatie, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 en het rapport “*Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*” van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te

staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal

IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 3 en 5-19) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende (recente) (zware) aanslagen en andere geweldfeiten in Bagdad waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar is, louter omwille van het gegeven dat zij soenniet is, in Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade louter omwille van haar aanwezigheid.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Wat betreft de per aangetekend schrijven d.d. 18 mei 2016 aangebrachte "*huurovereenkomst voor een woning in de regio El-Machtel (IRAK) gedurende de periode 1 oktober 2014 t.e.m. 1 oktober 2015*", waarmee verzoekende partij wil aantonen dat zij wel degelijk in de regio Al Mashtal woonde vooraleer zij Irak op 2 oktober 2015 ontvluchtte, oordeelt de Raad vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven merkt de Raad op dat dit stuk een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.10. Daar waar verzoekende partij ter terechtzitting nog twee stukken neerlegt, stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 18 februari 2016 en 14 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT